

NHẠC SĨ NGUYỄN BÍCH

VỚI “TÔI ĐÃ KHÓC”

NGUYỄN BÍCH

Một vài nét về nhạc sĩ Nguyễn Bích

Nguyễn Bích tên thật là Nguyễn Văn Bích sinh năm 1944 tại Hà Nội, di cư vào nam năm 1954, sống và lớn lên tại Saigon. Học trung học tại các trường Nguyễn Bá Tòng, Hàn Thuyên, Phan Sào Nam và Chu Văn An. Tốt nghiệp YKĐH Saigon khóa 1963-1970, cũng là cựu Sinh Viên Quân Y tốt nghiệp khóa HD17. Ra trường phục vụ tại Đ9BB, năm 1975 là Tiểu đoàn phó TĐ9QY. Sau tháng 4/1975 bị đi tù cải tạo, đến 1977 thì được tạm tha, được chỉ định làm BS phòng cấp cứu kiêm BS gây mê BV An Nhơn Tây Củ Chi. Tháng 5/1979 cùng với vợ vượt biên sang được Mã Lai, ở trại tỵ nạn Pulau Tengah, được định cư tại Mỹ tháng 9/1979 tại Houston. Vợ đi làm, chồng đi học, làm residency tại UTMB Galveston, bắt đầu hành nghề lại làm BS gia đình tại Houston từ tháng 7/1988 cho tới nay. Dự định về hưu năm 2023.

Nguyễn Bích yêu âm nhạc, là ca viên ca đoàn nhà thờ Công Giáo, hát bè Bass và chơi guitar, piano trong các ca đoàn này. Học căn bản nhạc lý tại trường Nguyễn Bá Tòng, học xướng âm với ông cậu ruột là nhạc sĩ Hùng Lân, học guitar, piano, hòa âm với các ca trưởng, các bạn và từ sách vở. Nguyễn Bích bắt đầu sáng tác nhạc khoảng năm 1996 cho đến nay có được khoảng 100 bài nhạc. Nguyễn Bích có 47 bài nhạc được thu CD với các tiếng hát Tuấn Ngọc, Vũ Khanh, Quang Tuấn, Trần Thu Hà, Bích Vân, Thanh Hà, Thái Hiền, Đinh Ngọc, La Sương Sương, Ngọc Huệ, Hằng Nga do các trung tâm băng nhạc Diễm Xưa, Mai Ngọc Khánh, Việt Star Productions, HT productions, Nhạc Việt Collections sản xuất và phát hành. Nguyễn Bích có website riêng, xin vào www.nguyen-bich.com để xem và nghe những bài nhạc mới nhất của Nguyễn Bích. Địa chỉ liên lạc với Nguyễn Bích Bichbinh@gmail.com

“TÔI ĐÃ KHÓC” MỚI ĐƯỢC QUEN VỚI NHẠC SĨ NGUYỄN BÍCH

Gia đình Dư Thị Diễm Buồn gồm có 4 người (chồng, vợ và 2 con) từ trại tị nạn Galang (Indonesia) được vào Hoa Kỳ đầu mùa Xuân năm 1980, tạm cư ở ngoại ô thành phố Gió Chicago, thuộc tiểu bang Illinois. Thuở đó vùng chúng tôi ở người Việt chưa đông lắm. Chicago nổi tiếng lạnh như nước Mỹ. Mỗi năm gần như sáu tháng lạnh tê tái tâm hồn từ giữa mùa thu cho đến hơn cả tháng chồm qua mùa xuân.

Nhớ lúc chân ướt chân ráo đến xứ người lạ xa mọi thứ... Từ phong tục, tập quán, lời ăn tiếng nói... Ngày chồng đi làm, các con đi học... ngoài trời tuyết rơi là chả lê thê từ sáng đến chiều, có khi luôn cả đêm... Cơn lạnh giá thấu xương ngoài trời, mặc hai ba lớp áo quần cũng chưa thấy ấm! Chung cư chúng tôi có 12 chỗ cho mỗi gia đình. Mỗi chỗ có 2 phòng ngủ, phòng tắm và vệ sinh, bếp, phòng khách... Thuở đó mỗi tháng chỉ trả 175\$. Lương tối thiểu cho một công nhân \$3.19/giờ

Chỉ có những người bỏ nhà cửa, trốn chạy khỏi nơi sinh ra và lớn mới thấu hiểu nỗi sầu đau, thống khổ, lạnh buốt cả tâm hồn! Thời gian nơi đây, hoàn cảnh này, lo buồn, xao xác tâm hồn đã... khiến niềm đam mê đọc và viết của thuở còn đi học bất chợt quay về. Thế rồi “Tôi Đã Khóc” của DTDB được hiện hữu trên các Văn Đàn, nguyệt san, tuần báo... gần, xa, len lỏi đến những nơi có người Việt lưu vong.

Một hôm chị bạn thân, rất thân hời còn Trung học Đoàn Thị Diễm (Cần Thơ) ở tiểu bang xa gọi điện thoại thăm hỏi gia đình rồi chị, bảo:

- Ê mày, tao mới đọc được bài thơ của DTDB trên Diễm Đàn...

Tôi vui mừng cảm thấy phấn khởi trong lòng liền miệng ngọt giọng, hỏi chị một lèo:

- Vậy sao, bộ thật hả? Bài thơ tên gì vậy mày, có được không, đọc nghe có êm tai không hả bồ tèo...?

Nghe tôi hỏi, chị ta cười hô hô như tiếng máy nổ của xe hơi cũ bị khô dầu. Rồi điệu đà lớn giọng ra rả đọc bài thơ nhanh như không kịp thở, như đang bị ai rước... nghe chát chúa muốn điếc con ráy:

TÔI ĐÃ KHÓC

DTDB

Tôi đã khóc từ khi rời lòng mẹ
Sợ hay mừng đời đã tiếp nhận tôi
Và từ đó một hình hài nhỏ bé
Lớn khôn dần ngọt sữa mẹ thơm môi

Tôi đã khóc mẹ dải dầu cơ cực
Vì cha còn nặng nợ bước chinh nhân
Nghĩa hy sinh trong tim người thấm rục
Dưỡng dục con còn lận đận nuôi chồng

Tôi đã khóc mẹ ra đi vĩnh viễn
Bởi giặc về đã cày nát xóm thôn
Những đạn pháo vô tình gây tai biến
Người đón đau quần quai trút linh hồn

Tôi đã khóc *tối ba mươi* hôm đó
Tháng tư buồn vụn vỡ *bảy mươi lăm*
Những con tàu vượt trùng dương sóng gió
Chở bao người mang thống khổ hờn căm

Tôi đã khóc được tin anh ngã gục
Trong trại giam cải tạo tận Miền Trung
Mười mấy năm, niềm tin không rã mục
Chí kiên cường khó lay động chuyển rung

Tôi đã khóc cảnh quê nhà điêu đứng
Mỗi địa danh mang chiến sử oai hùng
Đã bao đời ông cha ta gây dựng
Nay còn chằng, những hoang phế tàn vong

Tôi đã khóc suốt quãng đời lưu lạc
Khóc cho người và khóc cả cho tôi
Bao tang tóc, bao lầm than dân tộc
Đoạn trường này còn khóc mãi khôn nguôi

DTDB

Biết tôi là tác giả bài thơ, nhưng khi đọc xong, chị ta còn chì chiết, rồi ỏng ẹo cười, chọc quê:

- Bài dở òm hà mầy, vậy mà cũng gửi đăng báo...

Nghe bà bạn già chê ỉ chê ôi bài viết của mình, tôi chợt cảm thấy lòng nao nao buồn! Ngạc nhiên vì trước khi gửi bài đi đã đọc cho phu quân tôi nghe, ông gật đầu bảo là được lắm mà...

Chừng vài tháng sau, tôi nhận được điện thư của nhạc sĩ Nguyễn Bích đã phổ nhạc bài thơ thành ca khúc "*Tôi Đã Khóc*".

NS Nguyễn Bích rất xa lạ, vì tôi chưa bao giờ nghe tên và cũng không biết ông ở đâu. Nhưng tôi rất vui, bây giờ thì tôi khóc, tôi tạt đã khóc với những giọt nước

mắt hạnh phúc vì có được nhạc sĩ cảm nhận tâm ý của mình, của một kẻ vượt thoát khỏi quê hương xứ sở đã hơn nửa đời bên đó...

Một hôm trời California đẹp nắng, vào *Google*, tôi gặp bài của một người phỏng vấn nhạc sĩ Nguyễn Bích. Lật đặt lấy câu có nhắc đến DTDB giữ trong box riêng của mình, để hôm nay có dịp khoe với quý vị.

PHỎNG VẤN NHẠC SĨ NGUYỄN BÍCH DO TRƯỜNG ĐÌNH THỰC HIỆN

Trường Đình, hỏi (Câu 14):

- Ngoài chủ đề về giọng nhạc tình yêu của Nguyễn Bích, anh có viết về quê hương và thánh ca không?

Nhạc sĩ **Nguyễn Bích**, đáp:

- Thưa anh có. Nhạc viết về quê hương tôi chỉ có vài bài. *Bài nhạc tôi yêu thích nhất là bài “Tôi Đã Khóc” phổ thơ Dư Thị Diễm Buồn. Bài thơ mô tả tâm trạng của một người bị mất tất cả, mất đất nước, mất mẹ, mất chồng, mất anh em, bạn bè sau ngày 30 tháng 4. Chị Dư Thị Diễm Buồn rất xúc động với bài nhạc này. Chị viết cho tôi: “Tôi không khóc khi viết bài thơ này, nhưng tôi thật sự khóc khi nghe bài nhạc của anh”* (tài liệu Google)

Nỗi vui mừng chưa hết, chợt nhớ đến cái con bạn già “vô duyên không tiền thưởng...” đã chê bài thơ. tôi liền điện thoại gọi cho mẹ ta:

- Ê, cái mẹ già cà chớn, bài thơ của tao hay thấy bà được phổ nhạc rồi kìa... Vậy mà mày chê... bộ đầu óc bị lão hóa rồi sao con xí xọn...?

Biết tôi đang nổi nóng, bên kia đầu dây nó cười ha hả:

- Làm gì ào ào vậy, bạn già thân nhau mấy mươi năm rồi, vậy mà chẳng hiểu tánh *tốt* của bạn mày gì hết! Mày hỏi bài có hay không, nếu tao khen thì mày sẽ tự kiêu, rồi sẽ sanh tật làm phách... rồi không viết nữa... Nên tao không ưa, tao ghét, tao “khịa” mày chơi đó mà... Nếu bài của mày không hay làm sao tao thuộc lòng bài thơ mà đọc cho mày nghe? Thiệt lờ đờ không biết gì cả...

Tôi lắc đầu cười như mếu, lẩm bẩm: “...Đồ con bạn già mắc toi...”

Mười mấy năm sau gia đình tôi không ở Chicago nữa, mà dời về ngoại ô Sacramento (Thủ Phủ của tiểu bang California) vì sức khỏe của chồng và gần các con. Một hôm gần ngày Quốc Hận (30 tháng 4 năm 1975) tôi nhận được video clip bài “*Tôi Đã Khóc*” do nhạc sĩ Nguyễn Bích hát cùng thực hiện video gửi tặng và đi trên youtube

TÔI ĐÃ KHÓC
Thơ: Dư Thị Diễm Buồn
Nhạc&ca: Nguyễn Bích

<https://www.youtube.com/watch?v=2ZcMoxdgSI4&t=140s>

Kể từ sau đó, cứ mỗi năm vào tháng 4, thì DTDB lấy nhạc phẩm “Tôi Đã Khóc” của nhạc sĩ Nguyễn Bích đi trên youtube, gọi lên các Diễn Đàn mời thính giả khắp nơi thưởng thức để không quên Quốc Hận!

Với lòng chân thành xin đa tạ và biết ơn nhạc sĩ **Nguyễn Bích** đã cho một người mới viết vì sở thích, vì đam mê như DTDB niềm vui lớn. Nếu không được anh phổ nhạc, thì tôi nghĩ rằng bài thơ “Tôi Đã Khóc” sẽ không được nhiều người biết đến và chiếu cố như vậy... Bởi: “...Tôi đã khóc suốt quãng đời lưu lạc/ Khóc cho người và khóc cả cho tôi/ Bao tang tóc, bao lầm than dân tộc/ Đoạn trường này còn khóc mãi khôn nguôi...”.

Trích trong tuyển tập văn&thơ
“**Bóng Thời Gian.2**” phát hành mùa xuân 2024.

DƯ THỊ DIỄM BUỒN

Email:dtdbuon@hotmail.com

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/DuThiDiemBuon.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM